

Συνεχιστής αγιότητας, Ο Μητροπολίτης Σιατίστης Αντώνιος

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

**Συνεχιστής αγιότητας,
Ο Μητροπολίτης Σιατίστης Αντώνιος
Κοιμήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου του 2005**

«Εμοί το ζην Χριστός και το αποθανείν κέρδος» (Φιλιπ. α΄ 21) έλεγε ο ουρανοπολίτης Επίσκοπος, ο αναπαυόμενος στους κόλπους του Αβραάμ, ο μακαριστός Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης Αντώνιος· ο Επίσκοπος που ζούσε για τον Χριστό και έσπευδε να τον συναντήσει, όπως ο νοσταλγός απόδημος σπεύδει να επιστρέψει στην πατρίδα, για να συναντήσει τους δικούς του ανθρώπους. Δεν έχουμε καλύτερο παράδειγμα σύγχρονης αγιότητας από τον ταπεινό και αφιλοχρήματο, τον ακτήμονα, νηστευτή, προσευχόμενο π. Αντώνιο.

Σήμερα που ο κόσμος έχει ανάγκη από βιωματική πίστη, αφού έχει βαρεθεί τα πολλά λόγια, ο Επίσκοπος Αντώνιος προβάλλεται ως πρότυπο, γιατί πραγματικά είχε βρεί «την πράξιν εις θεωρίας επίβασιν». Ήταν αυτό που έλεγε. Ήλθε για να διακονήσει και όχι να διακονηθεί, αφού άλλωστε και στην Επισκοπή έμενε μόνος, δεν δεχόταν βοήθεια ούτε στην καθαριότητα, την οποία επιμελούνταν ο ίδιος, ούτε στην απλή μαγειρική, όταν δεν περιοριζόταν στα λίγα λαχανικά και τα φρούτα. Ήταν πραγματικός ασκητής, όχι όμως της ερήμου, αλλά του κόσμου· αυτού που διψάει για αγιότητα, διψάει για παράδειγμα.

Όταν επισκεπτόταν την Αθήνα, για να

συμμετάσχει στις Συνοδικές εργασίες ο Άγιος Σισανίου και Σιατίστης χρησιμοποιούσε λεωφορεία, αφού δεν διέθετε ο ίδιος αυτοκίνητο, αν και ως Μητροπολίτης δικαιούταν να έχει και μάλιστα με οδηγό. Γι' αυτό και τον αποκαλούσαν «ο Δεσπότης των τρόλνι». Το ίδιο έπραττε και κατά τις περιόδους του στα ορεινά χωριά του Βοΐου και της Σιάτιστας. Χρησιμοποιούσε λεωφορεία μέχρι κάποιο σημείο και μετά συνέχιζε με τα πόδια, πάντοτε, όμως, προσευχόμενος, για να παίρνει δύναμη από τον ουρανό. Χρυσοποίκιλτα άμφια δεν χρησιμοποιούσε λέγοντας: «Εγώ είμαι καλόγερος»! Την ίδια απάντηση έδινε και σε όσους τον ρωτούσαν γιατί δεν χρησιμοποιεί κινητό τηλέφωνο. «Τι τα θέλει τα κινητά τηλέφωνα ο καλόγερος; Η επικοινωνία με τον ουρανό γίνεται δωρεάν χωρίς να μας επηρεάζουν τα βουνά και να μην έχουμε σήματα, και χωρίς μαγνητικά κύματα που βλάπτουν κιόλας». Όταν τον συνέκριναν μπροστά του με άλλους αρχιερείς ποτέ δεν έπεσε σε κατάκριση. Με απλότητα και ταπείνωση έλεγε ότι «πρώτα γινόμαστε μοναχοί και μετά επίσκοποι. Ο μοναχός δεν μας εγκαταλείπει μέχρι να πεθάνουμε. Και αυτός ζη με ακτημοσύνη, παρθενία, προσευχή και σκληραγωγία». Έτσι απέφευγε τις περαιτέρω συζητήσεις, για να καταλήγει αυτομεμψόμενος: «Εγώ είμαι ο πιο αμαρτωλός από όλους. Οι άλλοι αρχιερείς έχουν πολλά προσόντα, πολλά χαρίσματα, ευαρεστούν στον Θεό και στους συνανθρώπους μας. Εγώ δεν ξέρω αν έχω κάτι καταφέρει».

Στην Μητρόπολη εξυπηρετούσε τον κόσμο που ερχόταν να τον συναντήσει με την

προθυμία του πιο ευπειθούς υπαλλήλου, γι' αυτό και πολλοί δεν τον ξεχωρίζαν, τον νόμιζαν ένα απλό ιερέα των γραφείων.

Στο να βοηθήσει ήταν πρώτος, στο να δεχθεί βοήθεια από άλλους τελευταίος. Θυμάμαι μερικούς μήνες πριν κοιμηθεί, της Παναγίας με το αγιορείτικο ημερολόγιο, με συνοδεία εκλεκτών πνευματικών του παιδιών ήρθε στο Άγιον Όρος καλεσμένος από τον Παπα-Γιάννη στην Καλύβη του, στην Αγία Άννα, που γιόρταζε. Κουβαλούσε πάντοτε μια μικρή ξύλινη βαλίτσα με τα αρχιερατικά του άμφια. Δύσκολα να του την πάρουν οι συνοδοί του. Μόνος του ήθελε να σηκώνει το φορτίο του, για να μην γίνεται φορτίο σε κανέναν.

Στον αρσανά της Σκήτης τον περίμεναν οι μοναχοί της συνοδείας του Παπα-Γιάννη που είχαν έλθει με ζώα, να τον υποδεχθούν και να τον ανεβάσουν καβάλα σε αυτά στην δύσκολη ανηφόρα προς την Καλύβη τους, που γινόταν πιο δύσκολη λόγω της απογευματικής καλοκαιριάτης ώρας που ο ήλιος έπεφτε καυτός επάνω τους. Τον χαιρέτισαν ευχόμενοι «καλήν πανήγυριν» και πήραν την ευχή του. Μετά έσπευσαν στην προβλήτα να πάρουν την βαλίτσα του Δεσπότη μαζί με αυτές των συνοδών του και να τις βάλουν πάνω στα ζώα ετοιμάζοντάς τα για να δεχθούν στην πλάτη

τους τον γηραιό και πάσχοντα Επίσκοπο και να τον ανεβάσουν στον πανηγυρικό προορισμό του.

Όταν τακτοποίησαν τις αποσκευές ζήτησαν τον Δεσπότη. Κοίταξαν δεξιά, κοίταξαν αριστερά, δεν τον έβλεπαν πουθενά. Ρώτησαν τότε κάποιους άλλους μοναχούς και πληροφορήθηκαν ότι ο Δεσπότης μόνος είχε ήδη πάρει το ανηφορικό μονοπάτι για την Καλύβη. Ούτε τότε, που η ασθένειά του είχε αρχίσει να τον καταβάλλει δέχθηκε εξυπηρετήσεις από άλλους, ούτε ήθελε να γίνει βάρος και σε αυτά ακόμη τα τεράποδα ζώα, τα προοριζόμενα για εξυπηρέτηση των ανθρώπων. Και το βράδυ στην αγρυπνία, την πολύωρη και κοπιαστική της Κοιμήσεως της Παναγίας μας, δεν έδειχνε την παραμικρή κόπωση. Ως παρόντες το βεβαιούμε και θαυμάζουμε τον άνδρα, τον Επίσκοπο, τον αγωνιστή, τον υπέρ πάντας αγαπώντα τον Κύριο.

Εφέτος συμπληρώνονται 15 χρόνια από την οσιακή του κοίμηση και εκατό από την γέννησή του. Ο Επίσκοπος Αντώνιος ήταν δώρο του ουρανού στην γη, δώρο στην πτωχινή αλλά αγιοτρόφο Μητρόπολη του Σισανίου και της Σιάτιστας. Ας έχουμε την ευχή του και ας μας γίνει πρότυπο ζωής.

<https://bit.ly/32cQhQx>